

παρείη πολλά, δύναιτ' ἂν ἀλύπως τῷ ἐνὶ χρεῖσθαι.
 Ἔλεγε δὲ καὶ ὡς τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων
 γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι, ἔφη,
 ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἄτινα μῆτε τὴν ψυχὴν μῆτε
 τὸ σῶμα λυποῖη, μῆτε δυσεύρετα εἴη. ὥστε καὶ τὸ
 εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀντίθει.

Vatic. I. cum 4 Florent. vulgata
 tam tenent.

§. 7. εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ] Valke-
 narius ingeniose et minime inepte
 quaerit, dixeritne Socrates ὀχεῖ-
 σθαι ἢνε εὖ. Sed ipse obiicit ita:
 Sed ne Graeci quidem Etymologi,
 quantum memini, memorant hoc
 sensu verbum ὀχεῖσθαι, saepius
 ὀχὴν, *cibum*. Eustath. in II. β,
 p. 212, 37: Ἀχαιοὶ τὴν τροφὴν
 ὀχὴν λέγουσιν ὀξυτόνως. quae non
 debentur Athenaeo, qui VIII,
 p. 363, B, τὰς Εὐωχίας, ait, ἐκά-
 λην ἢκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἢ ἐστὶ τρο-
 φή, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα εὖ
 ἔχειν. Haftenus Valkenarius. For-
 tallis Xenophon scripsit εὐοχεῖσθαι,
 quod proprie sign. *recte vesci*, de-

inde vero apud Atticos *edere*, ut
 est Xenoph. de Mag. Eq. VIII, 4.
 Hinc Suidas, Εὐοχεῖται ἐπὶ τῷ
 ἐλέφαντος, ἀντὶ τῆς καλῶς ἠνιο-
 χεῖται. εὐοχεῖται δὲ, ἀντὶ τῆς εὐ-
 φραίνεσθαι ἐν τραπέσῃ. Ab initio
 enim usus τῆς ω non fait, qui de-
 mum videtur circiter temporibus
 belli Peloponnesiaci inductus esse.
 Igitur postea coepit scribi εὐωχεῖ-
 σθαι, si significaret *edere*. Reiskius
 putat εὐωχεῖσθαι et ἐσθίειν
 sedes permutasse, quam coniectu-
 ram probant Ernestus et Hinde-
 burgius. Sed nimis audax foret,
 omnia loca eiusmodi ad ἀκρίβειαν
 dialecticorum redigere.

ἄτινα] Edd. vett. ἴνα, vi-
 tiōse.

XENO.